

Веса Паспалеева

Приказка за светулката

Дядо Милко простря мократа мрежа и седна пред колибата да си почине. Топлата лятна вечер спускаше ветрила над морето. Радулчо седна на тревицата до дядо си, протегна босите си крачета срещу огъня и показа свитото си юмруче:

– Дядо, познай какво имам в ръчичката!

– Навярно си намерил някое бисерно охлювче.

– Светулчица улових, дядо!

– Я да видя, свети ли златното й фенерче? – засмя се старецът и разтвори стиснатото юмруче на малкия. – Ето на, виждаш ли как блещука фенерчето й? Шура се из тревичката и търси невестулката, дете й откраднала кораловата огърличка.

– Откъде знаеш, дядо?

– Зная. От моя дядо съм научил тази приказчица.

– Дядко, не се ли шегуваш? Наистина ли затова носи фенерчето си малката светулка?

– Наистина, чедо. Някога тя била малко момиченце, сираче, при чужди хора живяло. Веднъж го изпратили да занесе хляб и гозба на жътварите. Момиченцето се спирало да си бере цветенца из пътя и си тананикало. От една трапчинка край пътя изскочило едно бяло зайче и протегнало предните си лапички:

– Момиченце, дай ми мъничко от гозбата! Отчупи ми и от прясната питка!

То веднага отсипало от гозбата на зайчето и му отчупило едно краищиче от топлатата пшеничена питка. Зайчето поблагодарило и си отишло.

Момиченцето изминало няколко крачки и било спряно от бодливия таралеж.

– Момиченце, има ли и за мене мъничко гозбица?

– Дай си паничка да ти сложа от сладката чорбичка! – казало момиченцето.

Бодливият таралеж от благодарност размахал калпачето си и поиграл хорце. Похапнал си от сладката питка и седнал при изворчето да си почине.

Момиченцето превалило долчинката и вече се изкачило по слънчевия хълм, когато невестулката го дръпнала за пъстрото сукманче:

– Къде си забързало така, малко момиченце?

– Отивам на нивата да занеса обед на жътварите.

– Отсипи ми мъничко от гозбицата в тая паничка!

Отсипало й в пъстрата паничка и си тръгнало.

– Ами от питката защо забрави да ми отчупиш?

Спряло се момиченцето, навело се да извади питката от торбичката, но в тоя миг хитрата невестулка подскочила и грабнала огърличката от вратлето му.

Заплакало горкото момиченце за кораловата огърличка и тръгнало да гони невестулката. Но тя влязла в дупката си и вече не се показала. Плакало момиченцето и разказвало на веселото шурче за хубавата си огърличка. Тръгнали заедно да търсят грабливата невестулка. Цял ден обикаляли из полето и не могли да я намерят. По мръкнало шурчето седнало на едно цветенце и заспало. А момиченцето продължавало да плаче. Най-после седнало на едно повалено пънче в гората.

– Защо не мога да стана светулчица, да надничам със златното си фенерче навсякъде и да намеря огърличката си? О, няма ли кой да ми помогне? – гласно си приказвало то и отривало с ръчица сълзите си.

През гората минавал дядо Гъбчо. Той бил магьосник. Погалил го той с меката си длан и начаса момиченцето се превърнало в светулка.

Светулчицата обикаля и до днес с фенерчето си да търси огърличката си, спира веселите жътвари, завира се в тревата и все пита за грабливата невестулка.

– Дядо, ето още една светулка – извика Радулчо и се спусна да я захлупи с калпачето си.

Дядо Милко се изправи, разбра, че скоро ще излезе буря, сне от огъня гърненцето с рибената чорба и прибра внучето си в колибата.

КРАЙ

© Веса Паспалеева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8898>]